२०७१ मंसिर ६ शनिबार २२-११-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– आफ्ना कमजोरीलाई निकाल्नु छ भने सच्चा दिलले बाबालाई सुनाऊ, बाबाले तिम्रो कमीलाई निकाल्ने युक्ति बताउनुहुनेछ ।"

प्रश्नः– बाबाको करेन्ट कुन बच्चालाई मिल्छ ?

उत्तरः– जो बच्चाले इमानदारीसँग सर्जनलाई आफ्नो बिमारी सुनाउँछ, बाबा उसलाई दृष्टि दिनुहुन्छ । बाबालाई त्यो बच्चामाथि धेरै दया आउँछ । भित्र आउँछ यस बच्चाको यो भूत निस्कियोस् । बाबा उसलाई करेन्ट दिनुहुन्छ ।

ओम् शान्ति । बाबा बच्चाहरूसँग सोधिरहनुहुन्छ । हरेक बच्चाले आफूसँग सोध्नु छ– बाबाबाट केही मिल्यो ? कुन-कुन चीजमा कमी छ ? हरेकले आफूभित्र झाँक्नु छ । जसरी नारदको उदाहरण छ, उनलाई भनियो– तिमी आफ्नो अनुहार ऐनामा हेर– लक्ष्मीलाई वरण गर्न लायक छौ ? त्यसैले बाबा पनि तिमी बच्चाहरूलाई सोध्नुहुन्छ– के सम्झन्छौ, लक्ष्मीलाई वरण गर्न लायक बनेका छौ ? यदि छैनौ भने के-के कमी छ ? जसलाई निकाल्नका लागि बच्चाहरू पुरुषार्थ गरिरहन्छन् । नयाँ नयाँ बच्चाहरूलाई यो सम्झाइन्छ– आफूभित्र हेर कुनै कमी त छैन ? किनकि तिमी सबैलाई पूर्ण बन्नु छ । बाबा आउनुहुन्छ नै पूर्ण बनाउनका लागि । त्यसैले लक्ष्य-उद्देश्यको चित्र पनि सामुन्ने राखिएको छ । आफूभित्र सोध– म उनीहरू समान पूर्ण बनेको छु ? त्यो जिस्मानी विद्या पढाउने टिचर आदि त यस समय सबै विकारी छन् । यी (लक्ष्मी-नारायण) सम्पूर्ण निर्विकारीहरूका नमूना हुन् । आधाकल्प तिमीले यिनीहरूको महिमा गरेका छौ । त्यसैले आफैंसँग सोध– ममा के-के कमी छन्, जसलाई निकालेर म आफ्नो उन्नति गरूँ ? र बाबालाई बताऊँ– बाबा यो कमी छ, जो मबाट निस्कँदैन, कुनै उपाय बताउनुहोस् । बिमारी सर्जनद्वारा नै छुट्न सक्छ । कुनै-कुनै नायब सर्जन पनि होसियार हुन्छन् । डाक्टरबाट कम्पाउन्डरले सिक्छन् । होसियार डाक्टर बन्छन् । त्यसैले इमानदारीसँग आफ्नो जाँच गर– ममा के-के कमी छन् ? जसकारण मैले सम्झन्छु– यो पद पाउन सक्दिनँ । बाबाले भन्नुहुन्छ नि– तिमी यिनीहरूजस्तै बन्न सक्छौ । कमीहरू बतायौ भने बाबाले राय दिनुहुन्छ । बिमारी त धेरै छन् । कसैमा धेरै क्रोध छ, लोभ छ... उनलाई ज्ञानको धारणा हुन सक्दैन, जसले गर्दा कसैलाई धारणा गराउन सक्दैनन् । बाबाले नित्य धेरै सम्झाउनुहुन्छ । वास्तवमा यति सम्झाउने आवश्यकता नै देखिँदैन । मन्त्रको अर्थ बाबा सम्झाउनुहुन्छ । बाबा त एकै हुनुहुन्छ । बेहदको बाबालाई याद गर्नु छ र उहाँबाट वर्सा पाएर हामीले यस्तो बन्नु छ । अरू स्कूलमा ५ विकारलाई जित्ने कुरै हुँदैन । यो कुरा अहिले नै हुन्छ जुन बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ । तिमीमा जो भूत छ, जसले दुःख दिन्छ, त्यसको वर्णन गऱ्यौ भने बाबाले त्यसलाई निकाल्ने युक्ति बताउनुहुन्छ । बाबा यो-यो भूतले मलाई हैरान गर्छ । भूत निकाल्नेका अगाडि वर्णन गरिन्छ नि । तिमीहरूमा ती कुनै भूत छैनन् । तिमी जान्दछौ– यी ५ विकाररूपी भूत जन्म-जन्मान्तरका हुन् । हेर्नुपर्छ– ममा कुन भूत छ ? त्यसलाई निकाल्नलाई फेरि राय लिनुपर्छ । आँखा पनि धेरै धोका दिनेवाला छन्, त्यसैले बाबा सम्झाउनुहुन्छ– आफूलाई आत्मा सम्झिएर अरूलाई पनि आत्मा सम्झिने अभ्यास गर । यस युक्तिले तिम्रो यो बिमारी निस्कनेछ । हामी सबै आत्माहरू त आत्मा भाइ-भाइ ठहरियौं । शरीर त होइनौं । यो पनि जान्दछौ– हामी आत्मा सबै फर्केर जानेछौं । त्यसैले आफूलाई हेर्नु छ, म सर्वगुण सम्पन्न बनेको छु ? छैन भने ममा के अवगुण छ ? त्यसैले बाबा पनि त्यो आत्मालाई बसेर हेर्नुहुन्छ, यसमा यो कमजोरी छ, त्यसैले उसलाई करेन्ट दिन्छु । यस बच्चाको यो विघ्न निस्कियोस् । यदि सर्जनसँग नै लुकाइरहे भने त के नै गर्न सक्नुहुन्छ र ? तिमी आफ्ना अवगुण बताउँदै रह्यौ भने बाबाले पनि राय दिनुहुन्छ । जसरी तिमी आत्माहरू बाबालाई याद गर्छौ– बाबा, हजुर कति मीठो हुनुहुन्छ ! हामीलाई केबाट के बनाइदिनुहुन्छ ! बाबालाई याद गरिरह्यौ भने भूत भाग्दै जानेछन् । कुनै न कुनै भूत अवश्य छ । बाबा सर्जनलाई बताऊ, बाबा मलाई यसको युक्ति बताउनुहोस् । नत्र भने त धेरै घाटा पर्नेछ, सुनाएपछि बाबालाई पनि दया आउँछ, यो मायाको भूतले यसलाई हैरान गर्छ । भूतलाई भगाउने त एकै बाबा हुनुहुन्छ । युक्तिले भगाउनुहुन्छ । सम्झाइन्छ– यी ५ भूतलाई भगाऊ । फेरि पनि सबै भूत भाग्दैनन् । कसैमा विशेष रहन्छ, कसैमा कम । तर छ अवश्य । बाबा हेर्नुहुन्छ– यसमा यो भूत छ । दृष्टि दिने समयमा भित्र (मनमा) चल्छ नि । यो त धेरै राम्रो बच्चा छ, अरू त सबै राम्रा-

राम्रा गुण छन् तर बोल्न केही सक्दैन, कसैलाई सम्झाउन सक्दैन । मायाले गला नै बन्द गरिदिएजस्तो छ, यसको गला खुल्ने हो भने अरूको पनि सेवामा लाग्ने थियो । अरू-अरूको सेवामा आफ्नो सेवा, शिवबाबाको सेवा गर्दैनन् । शिवबाबा स्वयं सेवा गर्न आउनुभएको छ, भन्नुहुन्छ– यी जन्म-जन्मान्तरका भूतलाई भगाउनु छ ।

बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ– यो पनि जान्दछौ, वृक्ष विस्तारै-विस्तारै वृद्धि हुन्छ । पात झर्दै रहन्छन् । मायाले विघ्न पार्छ । बसी-बसी विचार बदलिन्छ । जसरी संन्यासीहरूलाई घृणा आयो भने एकदम गुम हुन्छन् । न कुनै कारण, न कुनै कुराकानी । सम्बन्ध त सबैको बाबासँग छ । बच्चाहरू नम्बरवार छन् । त्यसमा पनि बाबालाई सत्य बताइयो भने त्यो कमी निस्कन सक्छ र उच्च पद पाउन सकिन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ– कसैले नबताउनाले आफूलाई घाटा पार्छन् । जति सम्झाए पनि त्यही काम गर्न लाग्छन् । मायाले पक्डिन्छ । मायारूपी अजिंगर छ, सबैलाई पेटमा हालेर बस्छ । दलदलमा गलासम्म फँसेका छन् । बाबाले कति सम्झाउनुहुन्छ । अरू कुनै कुरा छैन, केवल भन दुई बाबा हुनुहुन्छ । लौकिक बाबा त सदैव मिल्नुहुन्छ नै, सत्ययुगमा पनि मिल्नुहुन्छ भने कलियुगमा पनि मिल्नुहुन्छ । यस्तो होइन कि सत्ययुगमा फेरि पारलौकिक बाबा मिल्नुहुन्छ । पारलौकिक बाबा त एकै पटक आउनुहुन्छ । पारलौकिक बाबा आएर नर्कलाई स्वर्ग बनाउनुहुन्छ । उहाँको भक्तिमार्गमा कति पूजा गर्छन् । याद गर्छन् । शिवका मन्दिर त धेरै छन् । बच्चाहरू भन्छन्, सेवा छैन । अरे, शिवका मन्दिर त जहाँ-तहाँ छन्, वहाँ गएर तिमी सोध्न सक्छौ, यिनलाई किन पुज्नुहुन्छ ? उहाँ शरीरधारी हुनुहुन्न । उहाँ को हुनुहुन्छ ? भन्नेछन्– परमात्मा । उहाँ भन्दा अरू कसैलाई भन्दैनन् । तब भन, उहाँ परमात्मा बाबा हुनुहुन्छ नि । उहाँलाई खुदा पनि भनिन्छ, अल्लाह पनि भनिन्छ । अक्सर गरेर परमपिता परमात्मा भनिन्छ, उहाँबाट के मिल्नेवाला छ, यो केही थाहा छ ? भारतमा शिवको नाम त धेरै लिन्छन्, शिवजयन्ती पर्व पनि मनाउँछन् । कसैलाई पनि सम्झाउन धेरै सहज छ । बाबा भिन्न-भिन्न प्रकारले सम्झाउन त धेरै सम्झाइ रहनुहुन्छ । तिमी कसैको पासमा पनि जान सक्छौ । तर धेरै शीतलतासँग, नम्रतासँग कुरा गर्नुपर्छ । तिमीहरूको नाम त भारतमा धेरै फैलिएको छ । थोरै मात्रै कुरा गऱ्यौ भने झट्ट बुझ्नेछन्, यी बी.के. हुन् । गाउँमा त धेरै निर्दोष हुन्छन् । त्यसैले मन्दिरमा गएर सेवा गर्न धेरै सजिलो छ । आउनुभयो भने हामी तपाईंलाई शिवबाबाको जीवन कहानी सुनाउनेछौं । तपाईं शिवको पूजा गर्नुहुन्छ, उहाँसँग के माग्नुहुन्छ ? हामी त तपाईंलाई उहाँको पूरै जीवन कहानी बताउन सक्छौं । अर्को दिन फेरि लक्ष्मी नारायणको मन्दिरमा जाऊ । तिमीभित्र खुशी रहन्छ । बच्चाहरू चाहन्छन् गाउँमा सेवा गरौं । सबैको आ-आफ्नो समझ छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ– पहिले-पहिले शिवबाबाको मन्दिरमा जाऊ । फेरि लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा गएर सोध– यिनीहरूलाई यो वर्सा कसरी मिलेको हो ? आउनुभयो भने हामी तपाईंलाई यी देवी-देवताको ८४ जन्मको कहानी सुनाउँछौं । गाउँलेलाई पनि जगाउनु छ । तिमी गएर प्यारसँग सम्झाउँछौ । तपाईं आत्मा हुनुहुन्छ, आत्माले नै कुरा गर्छ, यो शरीर त खत्तम हुनेवाला छ । अब हामी आत्माहरूलाई पावन बनेर बाबाको पासमा जानु छ । बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई याद गर । सुन्ने बित्तिकै उनीहरूलाई आकर्षण हुनेछ । जति तिमी देही-अभिमानी बन्नेछौ त्यति तिमीहरूमा आकर्षण आउनेछ । अहिले यस देह आदिबाट, पुरानो दुनियाँबाट पूरा वैराग्य आएको छैन । यो त जान्दछौ– यो पुरानो चोला छोड्नु छ, यिनीहरूमा के ममत्व राख्नु छ ? शरीर हुँदा-हुँदै शरीरमा कुनै ममत्व हुनु हुँदैन । भित्र यही धून रहोस्– अब हामी आत्माहरू पावन बनेर आफ्नो घर जानु छ । फेरि यो पनि दिल हुन्छ– यस्ता बाबालाई कसरी छोडूँ ? यस्तो बाबा त फेरि कहिल्यै मिल्नुहुन्न । यस्तो-यस्तो विचार गर्नाले बाबा पनि याद आउनेछ, घर पनि याद आउनेछ । अब हामी घर जान्छौं । ८४ जन्म पूरा भए । हुन त दिनमा आफ्नो धन्धा आदि गर । गृहस्थ व्यवहारमा त रहनु छ नै । त्यसमा रहँदा-रहँदै पनि तिमी बुद्धिमा राख– यो त सबै कुरा खत्तम हुनु छ । अहिले हामीलाई फर्केर आफ्नो घर जानु छ । बाबाले भन्नुभएको छ– गृहस्थ व्यवहारमा पनि जरूर रहनु छ । नत्र त कहाँ जानेछौ ? धन्धा आदि गर, बुद्धिमा यो याद रहोस् । यो त सबै कुरा विनाश हुनु छ । पहिले हामी घर जान्छौं फेरि सुखधाममा आउनेछौं । जति पनि समय मिल्छ आफूसँग कुरा गर्नुपर्छ । धेरै समय छ, ८ घण्टा धन्धा आदि गर । ८ घण्टा आराम पनि गर । बाँकी ८ घण्टा बाबासँग कुराकानी गरेर फेरि गएर रूहानी सेवा गर्नु छ । जति पनि समय मिल्छ शिवबाबाको मन्दिरमा, लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा गएर सेवा गर । मन्दिरमा तिमीलाई धेरै मिल्नेछन् । तिमी जहाँ जानेछौ त्यहाँ शिवको मन्दिर

अवश्य छन् । तिमी बच्चाहरूका लागि मुख्य हो यादको यात्रा । यादमा राम्रोसँग रह्यौ भने तिमी जे पनि माग्छौ मिल्न सक्छ । प्रकृति दासी बन्नेछ । उनीहरूको अनुहार आदि पनि यसरी खिच्नेवाला रहन्छ, केही पनि माग्ने आवश्यकता छैन । संन्यासीमा पनि कोही-कोही पक्का रहन्छन् । यही निश्चयसँग बस्छन्– हामी ब्रह्ममा गएर लीन हुनेछौं । यस निश्चयमा धेरै पक्का रहन्छन् । उनीहरूको अभ्यास हुन्छ, हामी यस शरीरलाई छोडेर जान्छौं । तर उनीहरू त छन् गलत मार्गमा । बडो मेहनत गर्छन् ब्रह्ममा लीन हुनका लागि । भक्तिमा साक्षात्कारका लागि कति मेहनत गर्छन् । ज्यान पनि दिन्छन् । आत्मघात हुँदैन, जीवघात हुन्छ । आत्मा त हुन्छ नै, ऊ गएर अर्को जीवन अर्थात् शरीर लिन्छ ।

तिमी बच्चाहरूले सेवाको राम्रोसँग सोख राख्यौ भने बाबाको पनि याद आउँछ । यहाँ पनि मन्दिर आदि धेरै छन् । तिमी योगमा पूरा रहेर कसैलाई केही पनि भन्छौ भने कुनै विचार आउनेछैन । योगीको पूरा तीर लाग्छ । तिमी धेरै सेवा गर्न सक्छौ । कोसिस गरेर हेर, तर पहिले आफूभित्र हेर्नु छ, हामीमा कुनै मायाको भूत त छैन ? मायाको भूत हुनेहरू कहाँ सफल हुन सक्छन् र ! सेवा धेरै छ । बाबा त जान सक्नुहुन्न नि, किनकि बाबा साथमा हुनुहुन्छ । बाबालाई हामी कहाँ किचडामा लिएर जाने ! कोसँग बोल्ने ! बाबा त बच्चाहरूसँग नै बोल्न चाहनुहुन्छ । त्यसैले बच्चाहरूले सेवा गर्नु छ । गायन पनि छ– सन सोज फादर । बाबाले त बच्चाहरूलाई होसियार बनाउनुभएको छ नि । राम्रा-राम्रा बच्चा छन् जसलाई सेवाको सोख रहन्छ । भन्छन्– हामी गाउँमा गएर सेवा गरौं । बाबा भन्नुहुन्छ– गर्न त गर । केवल फोल्डिङ्ग चित्र साथमा होस् । चित्र विना कसैलाई सम्झाउन मुश्किल हुन्छ । रात-दिन यही विचार रहन्छ– अरूको जीवन कसरी बनाऊँ ? ममा जो कमी छ त्यसलाई कसरी निकालेर, उन्नति गर्ने ? तिमीलाई खुशी पनि हुन्छ । बाबा यो ८-९ महिनाको बच्चा हो । यस्ता धेरै निस्कन्छन् । छिट्टै नै सेवा लायक बन्छन् । हरेकलाई यो पनि विचार रहन्छ– हामी आफ्नो गाउँलाई उठाऊँ, साथी-भाइहरूको सेवा गरौं । सुधार आफ्नै घरबाट शुरू गरौं (चेरिटी बिगिन्स एट होम) । सेवाको सोख धेरै चाहिन्छ । एकै ठाउँमा ठहरिनु हुँदैन । चक्र लगाइराख । समय त धेरै कम छ नि । उनीहरूका कति ठूला-ठूला अखाडा बन्छन् । यस्तो आत्मा आएर प्रवेश गर्छ जसले बसेर केही न केही शिक्षा दिन्छ अनि नाम हुन्छ । यो त बेहदको बाबा बसेर शिक्षा दिनुहुन्छ, कल्प पहिले जस्तै । यो रूहानी कल्पवृक्ष बढ्नेछ । निराकारी वृक्षबाट नम्बरवार आत्मा आउँछन् । शिवबाबाको धेरै लामो माला वा वृक्ष बनेको छ । यी सबै कुरालाई याद गर्दा पनि बाबा नै याद आउनेछ । उन्नति छिटै हुनेछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) कम्तीमा पनि ८ घण्टा बाबासँग कुराकानी गरेर बडो शीतलता वा नम्रतासँग रूहानी सेवा गर्नु छ । सेवामा सफल हुनका लागि भित्र कुनै पनि मायाको भूत नहोस् ।

२) आफूले आफैंसँग कुरा गर्नु छ– यो जे जति हामी देखिरहेका छौं, यो सबै विनाश हुनु छ, हामी आफ्नो घर जानेछौं फेरि सुखधाममा आउनेछौं ।

वरदानः– दृढ संकल्परूपी व्रतद्वारा वृत्तिको परिवर्तन गर्ने महान् आत्मा भव

महान् बन्ने मुख्य आधार हो "पवित्रता" । यस पवित्रताको व्रतलाई प्रतिज्ञाको रूपमा धारण गर्नु अर्थात् महान् आत्मा बन्नु । कुनै दृढ संकल्परूपी व्रतले वृत्तिलाई बदलिदिन्छ । पवित्रताको व्रत लिनु अर्थात् आफ्नो वृत्तिलाई श्रेष्ठ बनाउनु । व्रत राख्नु अर्थात् स्थूल तरिकाले परहेज गर्नु, मनमा पक्का संकल्प लिनु । त्यसैले पावन बन्ने व्रत लियौ र हामी आत्मा भाइ-भाइ हौं– यो भाइचाराको वृत्ति बनायौ । यसै वृत्तिद्वारा ब्राह्मण महान् आत्मा बन्यौ ।

स्लोगनः– व्यर्थबाट बच्नको लागि मुखमा दृढ संकल्पको बटन लगाइदेऊ ।